

ARNHEMSE SCOURANT

DONDERDAG 30 APRIL.

De prijs der Courant, die geregeld vijfmaal
weeke wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dings-
dag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is 5
in de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf
regels 1:00, en voor elken regel daarboven 20
centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke
plaatsing.

BELGIË.

Brussel, 25 april. Gisteren avond heeft het hof van
assises alhier uitspraak gedaan in de zaak van den
Parijschen advocaat de Caumartin, beschuldigd van
ten huize van de eerste zangeres van het Brusselsch
tooneel eenen moord te hebben gepleegd op den persoon
van den heer Sirey, mede te Parijs woonachtig en
zoon van den bekenden Franschen regtgelcerde van dien
naam.

Omstreeks acht uren zijn de debatten gesloten ge-
worden en heeft de voorzitter van het hof de navol-
gende vragen voorgelezen, die aan de beslissing der
jury onderworpen worden:

1o. Is de hier tegenwoordige beschuldigde, Eduard
Caumartin, schuldig van in den nacht van den 19den
op 20 november 1842 vrijwillig eens wond te hebben
toegebragt aan Aimé Sirey, aan welke deze is over-
leden?

2e vraag, op verzoek van het openbaar ministerie
voorgesteld:

Is de hierboven vermeldde en omschreven wond een
gevolg geweest van de slagen en ernstige mishande-
lingen, welke op den persoon van der beschuldigde
hebben plaats gehad?

De verdedigers verklaren, zich te verzetten dat deze
tweede vraag aan de jury worde voorgesteld. Het
openbaar ministerie blijft echter volharden, waarop
het hof, na te hebben beraadslaagd, een arrest uit-
vaardigt, waarbij de vraag wordt gehandhaafd.

De jury heeft zich ten 9 ure in de Kamer der beraad-
slagingen begeven. Na verloop van een kwartier uren,
heeft de jury eene ontkennende beantwoording der
eerste vraag gegeven en heeft zich dien ten gevolge
omtrent de tweede vraag niet behoeven te verklaren.

De beslissing der jury heeft plaats gehad met alge-
meene stemmen.

De beschuldigde is in de gehoorzaal binnen geleid
en zijne in vrijheidstelling door den voorzitter bevo-
len geworden.

Brussel, 27 april. De heden buitengewoon ver-
schenen *Moniteur* bevat vijf koninklijke besluiten.

Het eerste tot het aannemen van het op den 31sten
maart door den graaf *Camille de Briey* ingeleverd
ontslag als minister van buitenlandsche zaken.

Het tweede tot het benoemen van den luitenant-
generaal graaf *Goblet d'Alviella* tot minister bij bo-
vengenoemd departement.

Het derde tot aanneming van de, op den 11den en
12den april ingediende ontslagen van de heeren *Not-
homb*, *Smits* en *Desmasières*, als ministers van bin-
nenlandsche zaken, van justitie *ad interim*, van
financiën, van openbare werken en van oorlog, *ad
interim*, alsmede van den graaf *de Meulenaere*, als
lid van den raad van ministers; bij dit besluit wordt
tevens bepaald, dat de heer *Smits*, lid van de Kamer
der afgevaardigden, met den eersten mei zijne func-
tiën van directeur van de bank van België, ter
vervanging van den heer *Deswarte*, directeur *ad in-
terim*, zal hervatten.

Het vierde, tot bevordering van den kolonel bij de
artillerie, *P. L. Dupont*, tot den rang van generaal-
majoor.

Het vijfde, tot de benoeming van den baron *J. de
Anethan*, advocaat-generaal bij het hof van appél te
Brussel, tot minister van justitie; van den heer *Edou-
ard Mercier*, lid van de Kamer der afgevaardigden, tot
minister van financiën; van den heer *Adolph Dechamps*,
lid van de Kamer der afgevaardigden, gouverneur
van de provincie van Luxemburg, tot minister voor

de openbare werken; en van den generaal-majoor
P. L. Dupont, tot minister van oorlog.

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, 25 april. Bij de aanstaande gar-
nizoens-verandering van de regimenten infanterie,
welke op 1 mei aanstaande zal plaats hebben, zullen
die korpsen volgende wijze verlegd worden:

Het 1ste regiment van Zeeland naar Nijmegen en
Grave.

Het 2de regiment van Bergen op Zoom naar Zeeland
(Middelburg, Vlissingen, Neuzen, Breskens).

Het 3de regiment van Nijmegen naar Amsterdam,
Hoorn, en Leiden.

Het 4de regiment van Breda en Geertruidenberg
naar Groningen, Vriesland en Koevorden.

Het 5de regiment blijft in Limburg.

Het 6de regiment van 's Hertogenbosch naar Gorin-
chem, Utrecht en Woerden.

Het 7de regiment blijft in Limburg.

Het 8ste regiment van Amsterdam, Heerlen en Leiden
naar Breda, Willemstad en Geertruidenberg.

Het 9de regiment van Groningen en Vriesland naar
's Hertogenbosch.

Het 10de regiment van Utrecht, Woerden en Go-
rinchem naar Bergen op Zoom.

De reserve-bataljons blijven allen op hunne tegen-
woordige standplaatsen.

's Gravenhage, 28 april. Men verneemt, dat van
wege de directie der Nederlandsche ijzeren spoorweg-
maatschappij, op woensdag j. de eerste proefrid is
gedaan van het tegenwoordig station nabij Leiden tot
aan de herberg *de Kink*, welke proefrid welkome aan
de verwachting heeft beantwoord. In den loop dezer week
zal gemelde proefrid tot aan de Papenham worden voort-
gezet, alwaar men zich met het oprigten van een pro-
visioneel stations-gebouw onledig houdt. De werkzaam-
heden van Leiden af tot 's Gravenhage zijn thans zoo
ver gevorderd, dat, zonder de tegenkanting van eenige
eigenaren, het te verwachten zou zijn, dat van dezen
belangrijken tak van communicatie binnen enkele
maanden tot 's Gravenhage zou kunnen gebruik wer-
den gemaakt. In het algemeen, zoo wel als in hun
eigen belang, is het te hopen, dat de eigenaren van
sommige polders, zonder het aanvangen van kostbare
en lang gerekte procedures, in der minne zullen toe-
geven datgene, hetwelk zij op den duur, volgens de
bestaande wet op de onteigening ten algemeene nutte,
toch niet kunnen tegengaan.

Volgens berigten van St. Eustatius en St. Mar-
tin, heeft de aardbeving van den 8sten februaar 11,
welke eene zoo groote verwoesting op het eiland Gua-
deloupe heeft aangerigt, zich ook op gemelde eilan-
den doen gevoelen.

In den voormiddag van dien dag, omstreeks kwartier
voor tien ure, werd de bevolking van eenigehoofd
eiland verontrust door een dof onderaardsch gedrausch
en gelijktijdige beweging van den grond, welke, in
het eerst zacht, hand over hand toenam en eindelijk
zoo sterk werd, dat slechts zeer weinigen zich konden
staande houden en men niet anders verwachtte, dan
door de vallende steenen verpletterd of door de aarde
verzwolgen te worden.

Volgens nauwkeurige berekening, heeft deze aard-
beving meer dan twee volle minuten geduurd, na
verloop van welken tijd de top des bergs nog geheel
in eene wolk van stof was gehuld, veroorzaakt door
het instorten van een groot gedeelte van het oost-
lijken buitenrand. Het kerkgebouw is op een plaat-

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Konstantinopel, 29 maart. De met ongeduld ver-
wachte Russische koerier is uit St. Petersburg aange-
komen, maar heeft, naar de verzekering der Russen,
niets verder medegebragt dan eenen bijzonderen brief
van den graaf van Nesselrode aan den heer von But-
schaff, waarin aan den laatsten veel lof wordt toe-
gezwaaid over zijn gehouden gedragten opzigte van
den eigenhandigen brief des Sultans. De Servische
twist blijft derhalve nog altijd in het onzekere ver-
toeren. Men kan zich deze omstandigheid niet anders
verklaren, dan daardoor, dat Rusland zich vooraf
van de gezindheid der overige mogendheden tracht te
verzekeren, om dan eindelijk aan de Porte het ver-
zochte ultimatum mede te deelen. Sir Stratford Can-
ning is terughoudend, en de heer de Bourqueney
kent nog nadere instructiën van zijne regering te
wachten; voor hij zich bepaaldelijk verklaart.

Het Engelsche gezantschap heeft tijdingen van
den Basmat ontvangen, volgens welke onder de
Turksche troepen in de grenslanden groote bewegin-
gen moeten plaats vinden. In Bagdad alleen zijn,
aan reguliere troepen en militie, meer dan 30,000
man met 60 stukken geschut zamengetrokken. In
Kermanshah onder het bevel van den pasha aldaar,
zijn 30,000 man, en de beste Turksche artillerie-
troepen met 40 kanonnen vereenigd. Tevens kan men
met zekerheid melden, dat voor eenige dagen aan
Redschib, pasha van Bagdad, uit Konstantinopel bevel
is gezonden, terstond op de grenzen van Perzië die
militaire stellingen weder in te nemen, welke de
Turksche troepen roep de tusschenkomst van Engeland
van Rusland bezet hielden; Redschib-pasha wordt
oplast zich in staat te stellen, om iederen aanval der
Perzen met nadruk te kunnen afslaan. — De bekende
pretendent van den Osmanschen troon, Nadir-bey,
die beweert een zoon te zijn van den in het jaar
1808 verwarden sultan Mustapha IV, is, op bevel
van Izet Mehemed-pasha, te Adana gevangen gene-
men, en onder geleide, naar Koniah gebragt, van
waar hij spoedig naar Konstantinopel vervoerd zal
worden. Het is dezelfde Nadir-bey, die, in het jaar
1829, heimelijk Konstantinopel verliet en naar Malta
ontvlugtte, om Europa te doorreizen, vanwaar hij
eerst onlangs is terug gekerd. Vroeger was hij bij
Mehemed Ali in Egypte in dienst geweest, en was
zoo doordrongen van de regtmatigheid zijner aan-
spraak op den Turkschen troon, dat men hem eer-
der voor eenen waanzinnigen dan voor een bedrieger zou
kunnen houden. Overigens is hij te onbeduidend om
te kunnen aannemen, dat de Porte, gelijk sommigen
beweren, hem op geweldadige wijze uit den weg
zou willen ruimen. (A. A. Z.)

ITALIE.

Palermo, 28 maart. Sedert eenige dagen zien wij
onze politie buitengewoon, doch zoo geheimzinnig
mogelijk werkzaam. Meer dan honderd inwoners van
Palermo zijn gevangen genomen, en in afzonderlijke
cellen opgesloten. Velen spreken van de ontdekking
van een wijd vertakt komplot; anderen beweren ech-
ter, dat de in hechtenis genomen personen niet anders
zijn dan dieven, die onderling eene welheraamde ver-
eeniging hadden gevormd, om de aan onze kooplie-
den op behoudige wijze ontvreemde waren te ver-
werken en dan in de provincie-steden te verkopen.

sen en de muren van den toorn zijn zoodanig vaneengescheurd, dat dezelve met den eersten harden wind dreigen in te storten. De kapel der methodisten is eene ruïne, schoon nog staande gebleven. De twee wegen, die van boven naar het beneden-dorp leiden, zijn door de afgescheurde rotsblokken en aarde geheel opgestopt. Het fort Oranje is gesloopt en de gebouwen zijn vernield; er kan geen stuk geschut meer worden afgevuurd, zonder gevaar van het te gelijk met de muren in de diepte te zien storten. In de dorpen is schier geen huis, hetwelk niet zwaar geleden heeft. Op de suiker-plantaadjen is de schade almede belangrijk. De schok schijnt zich te hebben bewogen van het Z. O. naar het N. W.

Bijna gelijktijdig heeft zich op het naburig eiland St. Martin insgelijke een hevige schok van aardbeving, welke drie à vier minuten geduurd heeft, doen gevoelen, doch deze heeft minder schade zangerigt. Het geheele strand scheurde open ter breedte van drie à vier duim en deze opening sloot zich weder van zelve. Des avonds van dienzelfden dag om 10 ure en in den morgenstond van den 9den februari om 4 uur, werden op dat eiland wederom twee schokken waargenomen. Deze ligte schokken hielden dagelijks aan tot den 13den der gemelde maand, zijnde de dagteekening dezer berigten.

Breda, 18 april. Het vinden van eene vrouwenmaats en klomp in de haven te Leur, had reeds op den 11den april jl. doen vermoeden, dat eenig persoon den dood in het water had gevonden, en dit vermoeden moest te meer gegrond voorkomen, dewijl sedert zondag jl. twee inwoners der plaats vermist waren. Dientengevolge werden dadelijk van wege het plaatselijk bestuur onderscheidene maatregelen genomen, ten einde zich te verzekeren, of al dan niet eenig lijk in de haven was liggende, en de gedane nasporingen bragten in den morgen van gisteren, omstreeks 9 ure, twee met een koord aangegebonden lijken nit het water te voorschijn, die lijken werden al dadelijk bewonden, de lichamen te zijn van de vermiste personen, L. M. G. jongman, oud 19 jaren, en bij den notaris W. te E. en Ha. de R. jonge dochter, oud 21 jaren, beide wonende te Leur. Op het eerste berigt der zoo vreemde vinding van zaamgebonden lijken is door de justitie een nauwgezest onderzoek op de plaats van het voornamelijk ingesteld, en schijnt daaruit te zijn geresulteerd, dat het opgespoord onheil de droefvige ontkenning van eene ongelukkige liefde zou zijn, en dat ten deze aan geen geweld, daer derden gepleegd, zou moeten gedacht worden. Het gedaan onderzoek zou mede geopenbaard hebben, dat de overleden jongeling te voren, meer bijzonder des zondags, sombere denkbeelden verraden heeft, des echter den avond van dien dag, na in den namiddag, omstreeks half vier ure, de woning der overledene jonge dochter te hebben verlaten, met kiemen in eene herberg heeft doorgebracht, zonder dat te dier gelegenheid eenige staandoemig bij hem zij opgemerkt, dat hij op den slag van acht ure, onder het zeggen: »Zie mijn kaartje, ik ben ziek (1), en bij d. R. »ben ik ook ziek" is opgestaan en de herberg in bedaarde stemming heeft verlaten; dat ook op dat oogenblik W. de R. die den namiddag als naar gewoonte te huis had gesloten, de eenderlijke woning is uitgegaan; en dat beide personen, eenige oogenblikken later, onder den arm gaande, ontmoet zijn op de kade, in de nabijheid der plaats, waar de lijken zijn opgevist. Deze zijn met de boezems, door een tusschen beide lichamen dichtgeknoopte koord, tegen elkander gestrengeld, handen en voeten niet gebonden, doch met de armen in elkander gesloten en uitwendig ongeschonden nit het water opgehaald.

Deze in ons land vreemde gebeurtenis dampelt der overledene ouders en nabestaanden in diepe droefheid, en laat de gemeente Eijen en Leur en omliggende plaatsen in verslagenheid.

Arnhem, 18 april. Heden voormiddag, omstreeks half twaalf ure, heeft hier op de meest eenvoudige wijze een belangrijke plegtigheid plaats gehad, bij welke wijfvrouw Zwanida Johanna Theodora Emilia Weerts, in tegenwoordigheid van de leden van het bestuur der Arnhemse afdeeling van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, en van de commissie uit die afdeeling, tot het oprigten eener Bewaarschool genoemd, den eersten steen van het gebouw, voor die scholen op te trekken, heeft gelegd. Het bestuur en de voormelde commissie dezer afdeeling hebben, met medewerking van eenige aanzienlijke vrou-

wen dezer stad, het plan tot het oprigten dezer scholen ontworpen, en de noodige fondsen daartoe bijeengebragt. Deze edele vrouwen vereenigen deze plegtigheid met hare tegenwoordigheid. Met de grootste belangstelling ziet men de voltooiing van dit gebouw te gemoet, en verheugt zich, dat ook wel in deze stad een zoo nuttige en weldadige inrigting, als die hier te gemoet is, van hare afdeeling der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, en aan de belangstellende medewerking van hare athenandste bewoners, zal mogen dank weten. Men reikt ook, dat deze scholen, met de maand september dezes jaars geopend zullen kunnen worden.

Arnhem, 19 april. Men heeft sedert eenige dagen veel gesproken over de mogelijkheid van de opheffing der slavernij in de Fransche koloniën. Wij ontleenen, met betrekking daartoe, het volgende aan het Journal des Débats.

»Het rapport der commissie, belast met het onderzoek der vragen, welke het slavenwezen en de staatkundige inrigting der koloniën betreffen, is eindelijk verschenen. Men weet hoe nauwkeurig deze commissie zamengesteld was en hoeveel talenten zij in haar midden telde. Gedurende bijna drie jaren heeft zij zich met haar werk bezig gehouden, en de korte proces-verbalen harer zittingen maken een zeer lijvig boekdeel nit. Talloze stukken van het hoogste belang, in de beste orde gerangschikt, strekken tot bijlagen en ondersteuning van het rapport. Wat het rapport zelf betreft, zoo is dit een bewonderenswaardig stuk en met betrekking tot den vorm en met betrekking tot den inhoud. Het bevat de onpartijdigste en grondigste beredenering der vraag, het nauwkeurigst onderzoek der tegenwerping. Het resumeert en classificeert alle feiten. Het ademt eene onveranderlijke billijkheid, het zuiverste en verstandigste liberalismus. Men gevoelt onophoudelijk, dat het het werk is van eenen grooten staatkundigen denker, van een der zaak kundige van een ferm en aan ondervinding rijk verstand, van eene edele ziel. Het is geheel en al het werk van den hertog de Broelie. Deze beroemde staatsman, voorzitter der commissie, stelde er zijne eer in, om rapporteur te zijn in eene zaak, in welke het in zoo hooge mate de eenwige beginselen der vrijheid gold.

De commissie heeft zich ten voerdeele een gelijk-tijdige vrijlating van alle slaven verklaard. De slaven zouden met 1 januari 1853 vrij worden. Reeds oogenblikkelijk echter zouden hun zekere burgerlijke regten toegekend worden en zouden zij personen worden, niet langer zaken zijn. Bepaaldelijk zouden zij het eigendomsrecht hebben, hetwelk zij thans missen. Na hunne vrijlating zouden zij tot den arbeid genoodzaakt worden: daartoe zouden zij verplicht wezen om overeenkomsten voor vijf jaren aan te gaan. Eene som van 150 millioen zoude bestemd worden voor de schadeloosstelling der volkplanters. De staatkundige inrigting der koloniën zoude reeds nu eene belangrijke verandering ondergaan: de koloniale raden, nog zeer onlangs opgericht en welke de rol van kleine parlementen in de koloniën spelen, zouden opgeheven worden. Zij beantwoorden in verscheidene onzer bezittingen zoo slecht aan de algemeene verwachting, dat hiermede spoed gemaakt moet worden. De koloniën zouden voortaan niets anders dan een conseil general hebben, even als de departementen dit bij ons hebben. Hare begroeting zoude door de Kamers bepaald worden, maar in plaats van zaakgelastigden zouden zij, even als de departementen, gedeputeerden kiezen. De tegenwerping, welke hier uit den verren afstand gemaakt wordt, zal al hare kracht verliezen, zoodra de vaart der transatlantische pakketbooten begonnen zal zijn, wat, volgens belofte, nog in dit jaar gebeuren moet.

De commissie en haar voorzitter hadden te veel zaakkennis om niet ten nauwkeurigste alles na te gaan, wat in de Engelsche koloniën geschied is en nog geschiedt. Een groot deel van het rapport van den hertog de Broelie en het grootste gedeelte der daarbij gevoegde stukken zijn gewijd aan eene zorgvuldige beschouwing van de verschillende tijdperken dezer groote onderneming. Het was van hoogbelang nauwkeurig te weten, waartoe de Engelsche emancipatie geslaagd was, en waartoe zij gefaald had; welke de wezenlijke oorzaken waren der nadeelen, tot welke zij daar aansporing gegeven heeft, en in hoe verre men die in de Fransche koloniën vermijden kon. Ons vaderland heeft, ten gevolge van het voorbeeld, dat het gewoon is aan de wereld te geven, dikwijls vreemde regeringen en vreemde volken ter zijner koste on-

derrigt gegeven. Meer dan iemand heeft het dus om voordeel te trekken uit de lessen, welke de pogingen van anderen het geven kunnen.

Met betrekking tot de goede orde, de onderwerping aan de wetten, de lichamelijke en zedelijke verbetering van het lot der zwarten, is de uitslag der Engelsche emancipatie volkomen voldoende; heeft alder verwachtingen overtroffen. Voor de eilanden was het voornaamste der Engelsche eilanden, Jamaica, herhaald ten prooije aan dreigende bewegingen. Al tijd broeide er opstand. Sedert het begin der negentiende eeuw, tot op het oogenblik dat de wet van de vrijlating der slaven afgekondigd werd, had men er niet minder dan vijf groote oproeren, vergezeld van brand en moord, gehad. Bij de laatste kwamen er twee honderd op het slagveld om, meer dan vijf honderd zwarten werden ter dood gebragt. De schade beliep 29 millioen franken en het parlement vond zich verplicht eene leening van twaalf en een half millioen franken toe te staan om de geruïneerde planters te helpen. Sedert het begin der vrijlating hebben de rapporten der overheden de volkomene veiligheid, welke de kolonie sedert dien tijd geniet en het voorbeeldig gedrag der zwarte bevolking. Zij bewijzen, dat de misdrijven er niet zeer talrijk zijn en dat de straffen verminderen. In 1839 gaven de officiële tijdschriften slechts één veroordeelde op 3,623 apprentices. In 1838, het eerste jaar der volkomene vrijheid, ging in het district van St. Catharina, door den gouverneur tot voorbeeld gekozen en ten minste 20,000 zwarten berattende, het aantal gevangene zwarten dat van ons niet te boven.

En echter geeft de blanke bevolking aan de zwarten het voorbeeld der onlusten, bijna zouden wij zeggen van anarchie.

»Op Jamaica is het, dat de vrijlating onder de ongunstigste omstandigheden heeft plaats gehad. De planters hadden, door middel van hunne agents, het besluit van het parlement geprotesteerd. Van 1834 tot in 1840 is de koloniale wetgeving in eenen openbaren strijd met het Britsche bestuur gewikkeld geweest. Verwerping der voorstellen van het moederland; weigering om de koloniale voorstellen te wettigen; herhaalde onthoudingen, niet minder herhaalde weigeringen van ondersteuning, — alles heeft zich vereenigd om, de gemeoeden in eene voortdurende onrust te houden.

In al de overige koloniën hebben de zwarten zich op gelijke wijs gedragen. De heer de Broelie verwijst op talloze stukken, die dit aantoonen en alsna op de woorden van het rapport volkomen bewaarheid: »Men kan, zonder wraas van gelagenstraft te worden, zeggen, dat deze op het eerste gezicht zoo vreeswekkende gebeurtenis, dat dit roepen van 300,000 slaven op denzelfden dag en op hetzelfde uur tot de vrijheid in acht jaren in al de koloniën gesaaiende gedeelte der onrust veroorzaakt heeft, welke bij de meest beschaafde volken van Europa gewoonlijk ontstaat door de minste staatkundige vraag, welke ernstig de gemeefter treft."

Dit gaat zoo ver, dat, volgens een Fransch officier, den konvets-kapitein van de West-Indische eilanden de Schellede een garnizoen van vier en twintig naaf van verschillende kleuren en volken, meer politie-agenten dan soldaten, voldoende is, om de rust te handhaven onder eene pas bevestigde bevolking van meer dan vier duizent zielen.

De openbare rust loopt dus geen gevaar. Maar dit is niet genoeg. Zijn de zwarten niet van natuur luid? Is het hoogste denkbeeld van geluk bij hen niet een lui leven als dat van den Iazzarone, tevreden van in de zon te kunnen liggen en te slapen; zich een gewoensel bekommerende dan roet zoo ver noodig is ten einde niet van honger te sterven; en een kleineren niet denkende, dan om niet in de reglementen van politie te vervallen, die voor de algemeene rustheid waken. De tegenstanders der emancipatie spreken niet van hen, die zich idyllen maken over het geluk der slavernij; met deze willen wij niet ernst handlen, zij kunnen daar geen aanspraak op maken; maar de mannen, welke de denkbeelden eener algemeene vrijlating der slaven met oprecht schrik beschouwen — en hun gefal in de koloniën zeer groot — beschouwen de Negers als geheel aan ledigheid overgegeven. De zwarten, zeggen zij, zullen zich aan den verzwakenden invloed van een klimaat aan het gemak, dat de keerkringen schenken om van weinig te leven, overgeven. Zij zullen hun arbeid laten varen, alleen eenige banaanboomen planten om in hun onderhoud te voorzien en zullen zich

(1) Gewone uitdrakking bij het kiemspel.

aan de toegelooze, driften van een wild leven over-

Hieromtrent moest men de Engelsche emancipatie
overwegen; dit heeft de heer de BROELIJS tot in de ge-
meente kleinigheden gedaan en zie hier de slotsom
van zijn onderzoek met betrekking tot de voortvande
koloniale waren, de suiker: van 1830 tot 1834,
wanneer de slavernij nog bestond, zonden de Engelsche
koloniën gemiddeld jaarlijks 225 millioen kilogram-
men naar het moederland. Van 1834 tot 1838 ge-
brusende het apprenticeship waren de verzendingen
van 208 en een half millioen. Dat is dus eene ver-
mindering van veertien en een half millioen, of van
een vijfde. Van 1838 tot 1841, tijd van volkomen
vrijheid, hebben de verzendingen 166 en een half
millioen bedragen, nieuwe vermindering van bijna
een vijfde, en, met betrekking tot den tijd der geheele
slavernij, geeft dit een nadeelig verschil van 584 mil-
lioen, of van een vierde. Dergelijke gevolgen merkt
men bij de reum en de koffij op, wanneer men den
tijd der geheele slavernij en geheele vrijheid met el-
kander vergelijkt; maar hierbij moeten verscheidene
omstandigheden in aanmerking genomen worden, op welke de
heer de BROELIJS met nadruk verwijst.

De verkoopprijzen in Engeland zeer gestegen
zijnde, heeft de bruto-opbrengst der koloniale cul-
tuur niet de vermindering ondergaan, welke de ver-
mindering van den oogst zou doen vermoeden. Ten
gevolge dier prijsverhoging bedroeg de oogst van de
laatste slavenjaren te Londen eene waarde van
1,254,000,000. Die van de vier leerjaren en vier jaren
van geheele vrijheid vertegenwoordigen eene waarde
van 1,500,000,000, en de vier leerjaren met de vier
jaren van geheele vrijheid vergeleken zijnde, zou het
aldus berekende verschil ten voordeele der vrijheids-
jaren op 83 millioen voor het geheel komen. Thans
zou de opbrengst weder aan het stijgen. Aldus
heeft die van 1842 honderd vijf en twintig millioen
kilogrammen suiker bedragen, terwijl zij er in 1841
slechts van 107 millioen was.

Het was onvermijdelijk, dat eene zoo over-
vacht en zoo volstrekte emancipatie, als tot welke het
Engelsche parlement besloot, niet eene zekere ver-
warring in de bedrijven te weeg bragt. Men had dit
niet kunnen voorzien en indien de zwarten, volgens
de uitdrukking van eenen Engelschen planter, niet
de volgzzaamste en gemakkelijkst te regeren menschen
geweest waren, zou de verwarring in den arbeid, daar-
door voortvloeiende, veel grooter geweest zijn. Maar andere
oorzaken hebben ook invloed gehad op den vermindering
oogst. De stukken, aan de commissie medegedeeld, bewij-
zen, dat de vier laatste jaren der volkomen slavernij, met
betrekking tot het seizoen, gewone jaren geweest zijn,
terwijl de vier jaren van geheele vrijheid meer of min
slechte jaren geweest zijn. Op dit punt zijn, zegt de heer
de BROELIJS, de getuigenissen talrijk en stellig. Eindelijk,
om verschillende redenen, hebben de eigenaars zelve
vrijwillig de cultuur der koloniale waren verlaten en
kleine bezittingen, vooral, zijn in pens (wielanden) her-
schapen.

De zwarten, zoo zij al minder gearbeid hebben
op de plantaadjes hunner oude meesters, zijn daarom
nog niet werkeloos gebleven. Zij hebben liever voor
eigene rekening willen arbeiden, dan dagloners te
worden in dienst van anderen. Zij hadden het en an-
der overgelegd; de godsdienstige genootschappen, die
de emancipatie uitgelokt en het Britsche gouvernement
tot zodanige maatregelen geneept hadden, boden hun
voorschotten aan. Zij hebben er gebruik van gemaakt
om kleine eigendommen aan te koop, die zij in de
meeste koloniën voor geringe prijzen konden verwerven.
Zoo zijn er vele dorpen gesticht, aldus genaamd in
de koloniale taal (*free-villages*), waar zij leven van
hunnen arbeid, onder bestuur van eenen zending,
zich overgevend aan tuinwerk en warmoesierderij, of
aan het een of ander ambacht. Er is een juiste maat-
staf voor den staat der koloniën, met betrekking tot den
arbeid; het is de hoeveelheid van producten, welke zij
na het moederland trekken; en de heer de BROELIJS
heeft niet verzuimd daarvan gebruik te maken. In-
dien, zoo als men gezegd heeft, de kolonisten geheel
in den grond waren geholpen, zonder crediet, zonder
halpmiddelen; indien hunne eigendommen geene koop-
waarde hadden; indien de zwarten stompzinnig wa-
ren, in yadzigheid wegerende, ongeroefig voor het
lokaas van arbeids-loon en het genot der beschaving,
die zich voor hen openstelt, — dan moest ook de uitvoer
van het moederland naar de koloniën trapsgewijze
afnemen. Tusschen landstroken, die met elkander
handel drijven, is het niet mogelijk, dat zij voor wederkerig

tegen elkander op. Wie weinig heeft aan te bieden,
heeft ook weinig te ontvangen. Doch nu heeft Groot-
Britanje, gedurende de laatste vier jaren der slavernij,
naar hare slaven-koloniën ter waarde van 275 mil-
lioen, of 69 millioen jaarlijks, uitgevoerd. Gedurende
de vier jaren van apprenticeship heeft de uitvoer van
het moederland, of, wanneer men liever wil, het
verbruik van Engelsche producten, in de koloniën,
bedragen 348 millioen, of gemiddeld 87 millioen.
In 1838, het eerste jaar der vrijheid, is zij gestegen
tot 97, in 1839, tot 106; in 1840, tot 100. In 1841
is zij geweest 87. Wanneer men de tabellen van den
Engelschen handel stuk voor stuk gadeslaat, en bo-
venal die tienjarige tabel, waarvan ons ministerieel
departement van koophandel de vertaling nog niet
publiek heeft gemaakt, bemerkt men, dat de toename
inzonderheid onderwerpen betreft ten dienste der zwar-
ten, huisraad, koken-geredschap, zekere spijzen.
Doch indien de zwarten veel gekocht hebben, het
is omdat zij veel gearbeid hebben, want zij hebben
de voortbrengsels van het moederland niet kunnen be-
talen dan met de producten van hunnen persoonlijk
arbeid.

Mogen, waar de feiten zoo luid spreken, de men-
schenvrienden, de ijverars voor de welvaart der ko-
loniën, volharderen in zich bedrukt te betooven voor
de vrijmaking der slaven in onze koloniën, of veel-
meer het gevoel deelen, hetwelk lord JOHN RUSSELL, in
de zitting van 7 mei 1841 deed zeggen: »Het is on-
» mogelijk zonder de levendigste voldoening de offici-
» ele verslagen te lezen, die ons zijn overgelegd ten
» aanzien van de goede uitwerkselen van den grooten
» maatregel der emancipatie? » En hoe zou ieder,
die ter goeder trouw is, niet sir ROBERT PEEL, na-
volger, »reger zeer koel ter gunste der vrijlating, die,
eene soort van eervolle schuld-bekentenis doende,
erkend heeft, dat het de gelukkigste hervorming was,
van welke de beschaafde wereld het voorbeeld
kon aanwijzen; en hoe lord STANLEY te weerleggen,
verklarend, als minister van koloniën, in de zitting
van 22 maart 1842, dat, voor het algemeen, de uitslag
» van de groote proefneming der emancipatie, be-
» wijst over de geheele bevolking der Westindien,
» veerzweg de stoutste verwachtingen is te boven gegaan,
» zelfs van de ijrigste beoorders van der koloniale
» welvaart? »

De Engelsche emancipatie is desniettemin door
ernstige ongelukken vergezeld, welke de heer de
BROELIJS niet ontrenten welke hij ontvouwt, zonder
de verrijmende te verblomen. Bij eene volgende ge-
legenschap zullen wij zeggen, waarin zij bestaan, en
hoe de commissie en de geachte rapporteur meenen
dat men ze zou kunnen ontgaan.

Ingezonden stukken.

De Tijdsgebet over de benoeming van den heer ROEST VAN LIMBURG, tot raad van legatie en secretaris van legatie te Weenen.

Niemand kent meer dan wij het gedrag van den
heer ROEST VAN LIMBURG, die zijn vandel verlijet
en dat van de regering, die hij tot overloopen aan-
zocht, af. Doch het is daarom echter niet ge-
oorloofd, uit vooringedenheid, de heldere zon op
den middag te loochenen. En dit doet de *Tijdsgebet*,
waar zij de benoeming van dien heer afkeert tot
secretaris van legatie te Weenen. De bekwaamheid
van den heer ROEST VAN LIMBURG is vrij wat meer
boven twijfel dan die der redacteurs van den *Tijdsge-
bet*. De regering zou wel hebben gedaan, indien zij
reeds vóór tien jaren den heer ROEST had opgezocht,
niet om personen te koop, maar om eindelijk eens
een wezenlijk talent in hare dienst te hebben. De
Tijdsgebet schijnt zich bijzonder te behagen in de
benaming van »geimproviseerden diplomaat». Doch
het zou wel eens kunnen gebeuren, dat die »geim-
proviseerde diplomaat» de knapste was van al onze
in de diplomatie werkzaam personen. De planterie
en loodware, stichtvel vlijtgeraapte wijsheid van
de redacteurs van den *Tijdsgebet* zijn te vergelijken
bij den geest van den heer ROEST VAN LIMBURG, als
galltreend Amsterdamsch water bij eene frissche isiel-
dericksche wijk. Het is het heer ROEST niet, die in-
zonderheid voor een levendig publiek, dagelijksch onder-
zoek der staatsaangelegenheden de baan heeft gebro-
ken, waarop de *Tijdsgebet*, al schulddebollende en
preekende, tessen gevende en bestraffende, voortruk-
ket. De heer ROEST kan nog jong zijn, en de *Tijds-
gebet* een oud man. Men moet daarom misschien

aan den grijsaard de miskenning van een jeugdig,
rijk begaafd, stout hoofd niet kwalijk nemen. Doch
met dertig of veertig jaren kan men een rijp, wel
geformeerd brein hebben en zeventig jaren oud zijn,
zonder ooit rijp te zijn geworden.
A., 15 april 1843.

Loterijen.

Il est superflu de faire sentir le tort,
que les loteries font à une nation. — Il
suffit de dire que les législateurs qui
sanctionnent un pareil impôt, votent
un certain nombre de vols et de subci-
ples tous les ans!
SAY, Cours d'Economie Polit. p. 519.

Het was een edel beginsel, dat den wetgever bewoog,
om, bij artikel 1825 van het Burgerlijk Wetboek,
alle registrering ter zake van spel of weddenschap,
te ontzeggen, zoo niet oefening van lichamelijke ver-
mogens en krachten daarvan het blijkbaar doel zij. —
Het ware te wenschen, dat men bij ons meer op der-
gelijke, zedelijke of onzedelijke beginselen bij wetten
en instellingen opmerkzaam ware; de minister zoude
ons met geene belasting-wet op de successie in de
rege lijn hebben duiven bedreigen, en wij zouden
ons niet over eene verderfelijke loterij-instelling heb-
ben te beklagen. — De loterij, toch, zoo als die hij
ons bestaat, is eene kans-overeenkomst tusschen den
staat en de spelers, welke in de eerste plaats het
hoofdebrek heeft, het eerste vereischte van alle kans-
overeenkomsten te missen, dat, namelijk, de uitkomst,
met betrekking tot voor- en nadeel, van eene onzekere
geheurtenis, welke hier het toevallige uittrekken van
zekere nummers is, afhangen. Zoodra nu de overeen-
komst reeds a priori aan eene der partijen eene zekere,
stellig te bepalen winst aanbrengt, ontbreekt dit ver-
eischte, hetwelk in onze koninklijke Nederlandsche
loterij (waaraan toch het epitheton ornans *koninklijk*
de hoedanigheid van onzedelijke niet kan ontnemen)
geheel het geval is; dit brengt toch jaarlijks den
staat eene winst van veel meer dan honderd duizend
gulden aan, welke geheel van bijkomende toevallige
omstandigheden onafhankelijk, reeds van te voren als
zilveren winst aangemerkt kan worden. Wanneer wij
nu nagaan, ten wien koste de schatkist zich jaarlijks
met deze niet on aanzienlijke som verrijkt, dan is het
juist de minder gegoede volksklasse, die grootendeels
deze inderig behavene belasting betaalt. De rijke, toch,
en in het algemeen zelfs hij, die, zonder rijk te zijn,
echter genoeg heeft om zijne uitgaven te bestrijden,
zal niet in eene loterij spelen, waarvan hij de onge-
lijkheid der kans kent; hij zal veel eer zijn vermogen
zoeken te vermeerderen door veilige speculatie, die
eene zekere interest en nog daarenboven eene bere-
denende winst opleveren, hetzij door actien in maats-
chappijen van geldleening of nijverheid, hetzij in den
handel. De arme, daarentegen, die niet uit winstbejag,
maar wel om zijne eerste natuurlijke behoeften te vol-
doen, loterij speelt, die het laatste stuk, dat hem van
zijn reeds deen overmatige belastingen uitgemergeld
vermogen overschiet, verkoopt, om daarvoor een gering
gedeelte van een uurloot te wisten; de arme, wiens
gezond verstand niet genoeg ontwikkeld is, om hem
de onverenigbaarheid der kans te doen inzien, verspeelt
op deze wijze het laatste dat hij bezit, om dit in het
Danaiiden vat der schatkist te storten. Bewijst niet
bovendien reeds de splitsing der loten in deelen en
onderdeelen, en ook de huurlijden voor enkele klas-
sen, dat men juist van den minderen man het meeste
debiet heeft?

Een ander hoofdbegwaar tegen de loterij, is gelegen
in den onzedelijken invloed, walken zij, vooral op de
lagere klassen der maatschappij, uitoefent; de loterij,
teek meedigt den minderen stand tot traagheid en
verkeeloesheid, door denzelfden, in schijn althans,
een gemakkelijk middel om rijk te worden, aan te
bieden. Vermogen te verkrijgen of het reeds verwor-
vene vermogen te vermeerderen, is de wensch van ieder
individu; dit is het doel van elke onderneming van alle
industrie. Wordt er nu een meer gemakkelijk middel
aangeboden om dat doel te bereiken, dan zal het ge-
voel der verplichting, om ieder het zijne tot nut en
heil der maatschappij toe te brengen, spoedig in
slaap gevestigd worden, — en verloren gaat alle nij-
verheid. — Dat gemakkelijker middel biedt de staat
aan in de kans der loterij, waardoor men in eens
rijk kan worden, terwijl in iedere productie en in
elk handwerk voor den producent of bewerker slechts

eene matige winst ontstaat uit de consumtie van het geproduceerde of bewerkte. Door den schijn verblind, ziet men alsdan maar al te spoedig voorbij, dat, bij genoegzame consumtie, vele concurrenten, zelfs in hetzelfde vak, een ruim bestaan kunnen vinden, terwijl in de loterij, daarentegen, voor den eenen geene winst bestaanbaar is, zonder het verlies van meerdere anderen, of liever de winst van den eenen alleen in het verlies van meer anderen bestaat, en daarop gegrond is. Ieder speler moet dus van den beginne af aan het ongeluk zijner medespelers wenschen, omdat dit het eenige middel voor hem is om te winnen, en zijne meerdere of mindere winst juist in evenredigheid zal staan met het meerdere of mindere verlies zijner medespelers. Hij moet het geluk zijner medemenschen vervloeken, omdat hij alleen op deszelfs puinhoopen zijn eigen geluk kan bouwen. Van daar, dat te gronde gaan van het vermogen, vernietiging van huisselijk geluk, highamelijke en zedelijke ellende, met al derzelve verschrikkelijken de gewone gevolgen zijn van het lotrij-spel, dat zoo menig gezeten burger tot den bedelstaf brengt. Dit spel, toch, is voor den speler, wat de pest voor den kranke is; gelijk deze eerst een enkel lid des lichaams aantast, maar vervolgens, van gewricht tot gewricht opklimmende, eindelijk het geheele lichaam verwoest, — zoo heeft meestal de kleinste inzet eene steeds grooteren ten gevolge, welke telkens een grooter verlies na zich sleept, tot dat eindelijk het geheel vermogen verteerd is.

Om die gevolgen voor te komen, heeft men, in vele landen, zoowel de loterijen van staatswege als die van particulieren afgeschaft. Zoo verbiedt eene verordening van den vorst van schwarzenburg-sachsen-rudolfs, van 21 oktober 1836, elke inlage in eene vreemde loterij, terwijl er in dat vorstendom geene van staatswege bestaat; om boven gemelde redenen, verzochten de stenden van het koninkrijk Saksen van hun gouvernement, verbod en opheffing der loterijen, welk verzoek ook werd ingevilligd. In Saksen-Meiningen werd in 1838 eene nieuwe wet ingevoerd, die elken loterij-speler met eene gevangenis van acht dagen tot eene maand, en de collecteurs met een tot twee maanden gevangenis straft. In het koninkrijk Polen is de nummer-loterij van af den 1sten januari 1840 verboden bij keizerlijke ukase, welke als motief aanhaalt den verderfelijken invloed, welke die loterij op de lagere en handwerksklassen der bevolking uitoefent.

In Zweden is, bij koninklijk besluit van 31 december 1841, het voorstel der stenden aangenomen om de door eustaf III ingestelde loterij te doen ophouden. In december 1841 werd insgelijks in het vorstendom Reusz (oudste tak) de loterij afgeschaft.

Bij ons, echter, blijft deze verderfelijke instelling nog steeds bestaan; wel worden, bij besluit van den koninkrijks vorst van 23 juli 1814, n.º 89 (Staatsblad n.º 86) alle vreemde of particuliere loterijen verboden; doch waartoe dende dat verbod anders, dan om den staat het monopolie van deze verderfelijke instelling te geven, en anderen van die winst aanbrengeende speculatie uit te sluiten. Wel is bij koninklijk besluit van 13 november 1827 (Staatsblad n.º 60) de Brusselsche of Genoësche loterij afgeschaft en zijn de bepalingen der koninklijke Nederlandsche loterij gewijzigd; doch die wijziging op zich zelve was reeds zeer ondoelmatig, zoo als uitvoerig bewezen wordt door mr. A. D. MEIJER, *Onderzoek over het gebruik van een openbaar spel, speciaal toegepast op het koninkrijk der Nederlanden*, en bovendien bleef de instelling zelve bestaan.

Deze bezwaren, vermeende ik, dat ingebracht konden worden tegen het voortduren eener instelling, welke door alle staathuishoudkundigen met eenparige stemmen voor verderfelijk wordt verklaard. Bezwaren tegen slechte instellingen te berde te brengen, op misbraken opmerkzaam te maken, waar men ze vindt, — is burgerpligt. Zoo toch vormt zich langzamerhand eene volksstem, welke steeds luider en luider om verbetering van misbraken roept. Wel is waar blijft maar al te dikwijls de regering voor die volksstem doof, doch wij roepen haar dan de woorden van den vicomte de CHATEAUBRIAND (*Pensées, réflexions et maximes p. 284*) toe » que l'on ne croie pas que les peuples puissent être, sans résultat, à leurs gouvernemens: » *Tel crime, tel malheur est arrivé par votre faute. Les bases du pouvoir même sont ébranlées par ces reproches; le respect des nations venant à manquer au pouvoir, ce pouvoir est en péril.* »

Aan de Redactie der Arnheemsche Courant.
Op het in het *Nederlandsch Nieuwsblad* geplaatste, over de *Ferveering van den Amstelveenschen middelpolder*, zal door ons eerstlaags geantwoord worden; niet omdat ons vroeger geplaatst stuk verdediging nodig heeft, maar om u te wijzen hoe verkeerd met eene zaak voorstelt, en om de brutaliteit en onhandigheid aan te toonen, zoo als wij reeds in het nummer dezer Courant van den 11. december d. deden, waarmede de heeren d. r. en w. vermeenen den minister van binnenlandsche zaken, zoo als zij toen dien van justitie deden, te moeten verdedigen.

Ued. Dienaar
M. N.

Mijnheer de Redacteur!
Ik gevoel in mij eenen onwiderstaanbaren aandrang om te recenseren. (Is voor het eerst van mijn leven, dat ik als recensent zal optreden; maar ik mag mijne gevoelens niet terughouden; ik moet de eer van mijn geslacht handhaven. Mijne pen is dus nieuw gepunt; zij zal derhalve wel wat scherp zijn; doch zij behoort zulks ook te wezen, ten einde het kwaad met wortel en tak uit te roeijen. —) Dah, ter zake.

Met diepe verontwaardiging, las ik dezen morgen in het jaarboekje, *Aurora voor 1843*, in het eerste verhaal, *de schuld eener moeder*, eenen volzin van den volgende inhoud: » *Estelle begreep niet, dat ze zich zelve bedrogen had; er dat er geene bovenzinnelijke liefde immer in het hart der mannen wordt gekoesterd.* »

Alzoo is er dan onder ons geheele geslacht ook niet een eenige, wiens liefde boven het zinnelijke verheven is. Wij allen kennen geene andere liefde, dan die, welke onze zinnen streelt, onze begeerte naar minogen opwekt en bevredeigt. Wij mannen, wij christenen, wij allen zijn in dit opzigt, gelijk aan elken Oosterschen vorst, ook aan den tegenwoordigen sultan van Turkijë, die zich bijna uitsluitend in zijnen harem ophoudt; — ook aan de edele, moedige dieren uit srijks stoeterij te Borculo. Helaas! hoe diep zijn wij gezonken!

Indien wij niet wisten, dat eene vrouwelijke hand de pen bestuurd heeft, welke dit verhaal schreef, zoo zouden wij het toch uit de bedoelde plaats aarstonds hebben kunnen opgemaakt, maar het staat er ten overvloede duidelijk boven, dat HENRIETTE MARIA z. zoo ongunstig over de mannen oordeelt. Ik wenschte wel te weten, in welk gedeelte van ons vaderland zij uwe woning hebt, zeer geëerde HENRIETTE! om u mondeling en breedvoerig te bewijzen, dat zij in eene jammerlijke dwaling verkeert. Hebt zij, bij het schrijven dief woorden, wel bedacht, dat zij u daardoor aan majesteitschennis hebt schuldig gemaakt. Ik ben toch in mijn huis een koning, en in elk gezu moet de man, — het hoofd des huizes, het hoofd der vrouw, wien zijn gehoorzaamheid beloofd heeft, — een koning wezen. Welnu! alle mogelijke koningen en koningjes hebt zij zwaar beleedigd, en wie zal ons zeggen, wat, vroeg of laat, uwe straf zijn zal?

Ik erken, dat de vrouw, met haar teeder gestel, met hare fijne zenuwen, doorgaans dieper, inniger gevoelt, vuriger, intziger bemint dan de man. Ik erken, dat in onze liefde vaak iets zinnelijks heerscht; dat zegt mijne vrouw ook, en als mijne vrouw, mijne vrouw niet was, zou ik haar misschien niet zoo lief hebben. Maar — dat alleen de vrouw eene bovenzinnelijke liefde zou kunnen koesteren en de man niet; waarlijk! de vrouw, die dit zegt, kent of het vrouwelijk, of het mannelijk hart niet. Wanneer de man, volgens den aard, zijner menschelijke natuur, geene bovenzinnelijke liefde koesteren kan, dan is zulks ook voor de vrouw onmogelijk, want ook de vrouw is mensch. Of vooronderstelt zij, dat de vrouw eene bovenzinnelijke liefde kan koesteren, dat zulks niet boven haar vermogen is, — dan is het ook den man niet onmogelijk. Zijn er, waren er edele vrouwen, — er waren, er zijn ook edele mannen.

Weet zij wel, HENRIETTE! dat EVA uit eene ribbe van ADAM geschapen is? En zou zij, die uit ADAM genomen is, dan zoo veel beter zijn geweest, dan ADAM zelf? Zou eene mijner ribben wel van eene edeler stoffe gevormd zijn dan ik zelf?

Weet zij wel, HENRIETTE, dat, als wij, mannen, zondigen, en in onze liefde te zinnelijk, te aardschgezind zijn, — dat zulks in de eerste plaats te wijten is aan de eerste van uw geslacht. Immers, dat EVA zoo razend nieuwsgierig was, heeft ons allen ten val gebracht.

Weet zij wel, HENRIETTE! dat de wijste der koningen in zijnen Prediker zegt: » Een man uit duizend heb ik gevonden, maar eene vrouw, gelijk zij behoort te zijn, heb ik onder die allen niet gevonden, » en SALOMO kon het toch wel weten, want hij had 1000 vrouwen ter zijne beschikking; namelijk 700 sultanes en 300 bijwijven, (hoel! hoe lenlijk uitgedrukt!) ja, dat dat is zo, maar het staat er.

Eindelijk: weet zij wel, HENRIETTE! dat de vrouw is om den man en niet de man om de vrouw; en dat zij dus de vrouw nummer-ten koste van den man moegt verheffen? Neem daarom uwe woorden terug; zij hebt het misschien zoo kwaad niet gemeend en er zooveel niet bij gedacht. En mogt u ooit weder iets dergelijks in de geslachten komen, denk dan, alvorens zij het uit uwe overigens welversnedene pen laat vloeijen, aan de woorden van vader adam: » *Maak tuschen man en vrouw ik bid u, maar verschal; Want al de vrouwen zijn, maar om der mannen wil.* »

Arnhem, 15 april 1843.

Advertentiën.
De Notaris B. G. DERICKS, te *verswijkt*, zal, op Donderdag den 21. April 1843, in het Logement de *Klok* aldaar, doen inzetten, en, naar gelegenheid, gen kundende gelden, op Donderdag den 21. daaraanvolgende, beide des voormiddags om elf uren, smaal verkoopen:
Een STANDEWINDMOLEN, met daartoe behoorende LOSSE VOORWERPEN, van BAARDEN STALLING, MOLENAARS-WONING, 1. Bunder, 47 Roeden en 36 Ellen, TUINBOUWLAND, GRAS- en andere GRONDEN, alles elkander gelegen in de buurtschap *Meddeho*, onder *Winterswijk*; zijnde de Molen en Behuizing voor ruim twintig jaren nieuw gebouwd, in goetmen goeden staat onderhouden en bij den Moleenaar A. B. A. C. ROELOFFZEN tot den 1sten Januarij 1849 in Huur.
Naderc inlichtingen zijn te bekomen ten Kantore voornoemden Notaris.

VENDUE-HUIS.
in de Halve Maan, in de Oeverstraat, te Arnhem opgerigt door de Ondergeteekenden, alwaar eersdaags met de veilingen op vastgezette tijden, nad bekend te maken, en die steeds ten overstaan van eenen Notaris zullen worden gehouden; een aad van zal worden gemaakt. Zij die van deze inrigting den VERKOOP VAN GEREDEDE VOORWERPEN, wat aard of natuur ook, of van geheele of gedeeltelijke INBOEDELINGS wenschen gebruik te maken, adresseren zich omtrent de voorwaarden bij de Ondergeteekenden, die niets onbepreëft zullen laten om de belanghunner committenten met de meeste zorg te behartigen; terwijl het behoorlijk emplacement en de voor de aan hen toevertrouwde voorwerpen niets wenschen zullen overlaten.
J. D. PASTEUR,
H. VERSTEEG.

+++ Uithoofde van de vele mislukte proeven, welke hier in de lande, dikwijls op grooter en kleinere sochaal ondernomen, zijn, door middel van de ASPHALT, Baken, en Straten, en al dergelijke werken, welke zuiver wa terdig of tegen de zwaarste lasten bestand moeten zijn, daar te stellen, — zoo zal men algemeen gewis met groote belangstelling vernemen, dat de Heere OSSEWEIJER & Comp., Directeuren van de Mijnen van *Lobsann*, voor *Nederland*, volkomen geslaagd zijn, om met hunne Asphalt, en op hunne wijze van bewerken, aan al deze behoeften in den volsten zin van het woord te voldoen, zoo als de werken, welke zij in het gepasseerde jaar, in het ongunstigste seizoen, te *Apeldoorn* uitgevoerd hebben, getuigen; dezelve hebben tot heden toe, onder alle weersgesteldheden, niet de minste verandering ondergaan en zich van den beginne af door soliditeit en schoonheid ten hoogste aanbevolen.
Apeldoorn, 12 April 1843.
A. BROESE VAN GROENOU.

P. PERIN,
te Arnhem, in de Bakkerstraat,
Heeft de eer bekend te maken, dat hij wederom voorzien is van een ruim Assortiment PARAPLUESEN en PARASOLS, naar den laatsten smaak, en *Quariere* en ook *Marguise*, even zoowel in het Stalen als in het Balein; heeft ook een groot Assortiment voor kinderen à 80 Cent. Het stuk — Maakt, overtrekt en repareert al wat in zijn vak voorkomt.

GENUA-TAFEL-OLIE, supra rjme, à 70 cents de heele en 40 cents de halve flesch (verzegeld) bij D'ARNAUD GERKENS, in de Broederstraat, te Arnhem.
Nota. Deze gemelde Olie is in de voornaamste Steden van ons Rijk verkrijgbaar gesteld, en men kan de 3 fleschen op 2 Nederlandsche kannen bepalen; de fleschen worden à 10 centen berekend en wederom in betaling aangenomen. — *Brievon franco.*

KONINKLIJKE GEOMETRIEERDE
ELASTIEKE MECHANIEKE
BREUKBANDEN,
zonder Riemen noch Tusschenbanden,
van de Heeren SELMON, GODEFROT & Co.
Art. Hern. Doct's;
Te Parijs, Rue St. Honoré; te Londen, Strand; te Brussel, Rue de la Montagne; te s Grauwagen, Prinsengracht No. 12.
NB. Ongefrankeerde Brievon kunnen niet worden aangenomen.
Waterhoogte te Arnhem.
Den 19 April 2 El 6 Duim 4 Duim; gew. Obduim; gew. 16.
Te Arnhem, bij G. A. THIEME, Doodskat.